

Hi ha pregàries en les que nosaltres som més protagonistes. Ens hi preparem, cerquem la Paraula de Déu, reflexionem, contemplem i ens comuniquem amb Ell.

Hi ha algunes pregàries no previstes, no reglamentades, en les que el Senyor té tota la iniciativa. Com "la mirada interior".

La mirada interior arriba de forma inesperada. No té horaris, ni preàmbuls. Pot esdevenir en el lloc més inversemblant. Sempre tens la sensació de rebre. Acostuma a ser molt ràpida. És com aquelles llums dels fars a la nit, que per uns instants il·luminen. Pot ser molt variable, com claredat vers una situació, sentiment d'amor, experiència de presència, silenci quasi absolut, entendre quelcom més enllà de mots...etc.

Els primers cops que et sents subjecte de la mirada interior potser restes amb interrogant sobre si és realment un do de l'Esperit o una imaginació personal. Pot passar que no gosses comunicar-ho, perquè no et prenguin per al·lucinat. Voldries discernir què passa. Qui et podria donar una bona clau d'interpretació?

Jesús et dona la clau de recta interpretació. Pel fruit és coneix l'arbre. Si aquella mirada interior et dona més amor, més esperança, si enforteix la teva fe, et comunica pau, serenitat, harmonia, capacitat de relacionar-te amb els que no són de la teva colla, si et fa més sensible als malalts, als vells, als estrangers ....aquella mirada interior no és al·lucinació, sinó un toc de l'Esperit. I al contrari, si augmenta la teva supèrbia, et veus superior als altres, et tanques més en tu mateix, vols que et facin cas, ... i coses per l'estil és al·lucinació. De Déu només procedeix el bé.

Deixat mirar des de dintre. Que el teu espai del cor es vagi ampliant. Intenta rebaixar el soroll, el volum de tants altaveus. No fos cas que et miressis Jesús i en el teu cor hi trobessis un cartell que digués: "ocupat, torni demà si us